

Arrest

nr. 45 115 van 19 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2010 om 18 uur 45 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 juni 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, beiden aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 juni 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 2010 om 13uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Blijkens de bestreden beslissing verklaarde verzoekster zich vluchteling op 4 juni 2009. Op 26 november 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2 Verzoekster diende een nieuwe asielaanvraag in op 30 maart 2010. Op 16 juni 2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 11/06/2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 4 juni 2009 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 16 juni 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 november 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 maart 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 11 juni 2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze een brief van haar man en zijn paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene verklaart dat ze dit voorlegt omdat ze wil bewijzen dat ze besneden zal worden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze vrees reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische autoriteiten, dat de brief een volledig getypt document betreft, dat het dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer getypt kan zijn. Overwegende dat de betrokkene twee mails van het 'Inter African committee' en mailverkeer naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een mail van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het geschreven, geknipt en geplakt kan zijn door eender wie, eender wanneer, eender waar, dat het geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat de inhoud geen betrekking heeft op de betrokkene persoonlijk. Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de brief van de man van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat hierop reeds ingegaan werd hierboven, dat de brief ingaat op het lot van de kinderen van de betrokkene in hun land van herkomst, dat dit op geen enkele wijze de motieven van de betrokkene om haar land van herkomst te verlaten, ondersteunt, dat deze informatie geen betrekking heeft op de betrokkene persoonlijk, dat het gebaseerd is op mailverkeer, dat op dit mailverkeer hierboven reeds werd ingegaan. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De tweede bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Sierra Leone voorzien van een geldig visum.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster op pagina 1 van het verzoekschrift de schorsing vordert van de tenuitvoerlegging van “de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (13 quater) van 16 juni 2010” en op pagina 9 de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten” vordert. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde beslissingen in hoofde van verzoekster blijkt dat op 16 juni 2010 een beslissing werd genomen houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Ter terechtzitting preciseert verzoekster dat het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht is tegen de bij het verzoekschrift bevoegde beslissingen, met name de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

2.2 Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.3 Verzoekster heeft in deze de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn. Verzoekster wordt vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op een verwijdering. Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

2.4 Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstig middel te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.5 In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 2, artikel 3 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 19 van de Declaration on the Elimination of Violence against Women (DEVAW) en van de materiële motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat de beslissing om haar terug te sturen naar Sierra Leone een reële bedreiging uitmaakt haar fysieke en mentale integriteit. Verzoekster wijst erop dat uit de aangehaalde documenten blijkt dat de kans dat zij zal besneden worden bij repatriëring naar haar thuisland 90% bedraagt en dat het UNHCR “Female Genital Mutilation” als een vorm van “gender-based violence” kwalificeert en deze vorm van geweld beschouwt wordt als een foltering die een hele resem mensenrechten schaadt. Bij repatriëring naar haar thuisland zal het recht van artikel van het 3 EVRM om niet aan een mensonwaardige en vernederende behandeling onderworpen te worden, het recht op veiligheid van artikel 5 van het EVRM, en in de meest extreme gevallen het recht op leven van artikel 2 van het EVRM geschonden worden.

Verzoekster vervolgt dat uit de briefwisseling die zij heeft bijgevoegd bij haar nieuwe asielaanvraag blijkt dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Sierra Leone zeer hoog is en dat zij aldus een zeer groot risico loopt om besneden te worden en dat daarnaast een aantal factoren niet positief zijn voor haar in haar individuele situatie. Het is volgens verzoekster overduidelijk dat zij een zeer groot risico loopt, zeker omdat zij als geëduceerde en zelfstandige vrouw tegen vrouwenbesnijdenis opkwam en het haar des te meer buiten de maatschappij plaatst en het risico op vervolging des te meer verhoogt. Tot slot stelt verzoekster dat nergens wordt gemotiveerd om welke reden zij geen gevaar loopt bij terugkeer en enkel wordt verwezen naar het gegeven dat het nieuwe stuk gewag maakt van dezelfde gronden als diegenen

waarop zij tijdens haar eerste asielaanvraag beroep heeft gedaan en dat deze reeds behandeld werden door de Belgische autoriteiten. Er wordt niet gemotiveerd waarom een terugkeer in casu gerechtvaardigd is. De stukken worden enkel en alleen van de hand gedaan op grond van het gegeven dat ze gewag maken van dezelfde gronden en op de computer zijn gemaakt – dus door verzoekster zelf zouden kunnen zijn gemanipuleerd; het bewijs in deze materie is vrij.

2.6 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt vooreerst dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidsstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

2.7 Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 2 en artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 in fine).

2.8 Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

2.9 Voor wat betreft het aangevoerde risico om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in Sierra Leone, verwijst verzoekster enerzijds naar rapporten en artikels, gevoegd bij het verzoekschrift en het standpunt van het UNHCR waarbij FGM gekwalificeerd wordt als “gender-based violence” en anderzijds op nieuwe elementen door haar aangebracht op het ogenblik van haar tweede asielaanvraag, namelijk een brief van haar echtgenoot en een kopie van zijn paspoort, twee brieven van “Inter African Committee on irrational practices affecting health of women and children” over de plaats van verzoeksters drie kinderen en over de Bundo tradities, en emailverkeer tussen de organisaties GAMS Belgique en Mevrouw L.B. van voornoemd “Inter African Committee on irrational practices affecting health of women and children” (gehoor DVZ, tweede asielaanvraag, punt 36).

Verzoekster betoogt dat er daarnaast een aantal factoren zijn die niet positief zijn voor haar individuele situatie, met name dat er terug voldoende financiële middelen zijn nu de oorlog voorbij is om deze traditionele rites uitgebreid te vieren, de overeenkomst gemaakt tussen haar vader en haar echtgenoot dient niet meer uitgevoerd te worden, haar echtgenoot kende een politieke carrière, die zo blijkt uit alle documenten, op een grote bijval van de geheime genootschappen in Sierra Leone moet kunnen rekenen, en verzoekster kwam zelf op tegen de vrouwenbesnijdenis. Verzoekster voegt daaraan toe dat zijn zeker als geëduceerde en zelfstandige vrouw een zeer groot risico loopt.

2.10 Wat deze laatste “niet positieve factoren” in hoofde van verzoekster betreffen dient de Raad vast te stellen dat dit elementen zijn die reeds naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag werden beoordeeld. Zo leest de Raad in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2009 dat het weinig aannemelijk is dat iemand van 23 jaar, gehuwd en al drie kinderen heeft, geïnitieerd zou worden, er bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de houding van haar echtgenoot, met betrekking tot de functie van haar echtgenoot als chieft, dient opgemerkt te worden dat haar man als chieft van Loppa in 2002-2003 werd aangesteld, zodat enig verband met zijn verandering van mening in 2006 omwille van die aanstelling ver te zoeken is, verder opgemerkt dient te worden dat zij van 2006 tot 2009 in Freetown woonde, uit beschikbare informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het risico voor een gedwongen besnijdenis in sterke mate afhangt van de godsdienst, de etnie, de graad van economische zelfstandigheid en de woonplaats, uit verzoekster haar verklaringen blijkt dat deze factoren in haar situatie het gevaar voor een gedwongen besnijdenis verkleinen en uit informatie blijkt dat het voor zelfstandige vrouwen in Sierra Leone mogelijk is een gedwongen besnijdenis te vermijden door zich onder andere in Freetown te vestigen. De beslissing van de Commissaris-generaal werd door de Raad op 26 maart 2010 bij arrest nr. 40 895 bevestigd. Derhalve werd reeds onderzocht of in hoofde van verzoekster een risico op vervolging aanwezig is in de zin van artikel 48/3 dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen immers inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Met de loutere verwijzing naar het standpunt van het UNHCR en andere rapporten en artikels toont verzoekster niet aan dat de situatie met betrekking tot een eventuele schending van het artikel 2, artikel 3 en 5 van het EVRM voor haar gewijzigd is sinds 26 maart 2010.

2.11 Wat de “nieuwe” elementen betreft, met name een brief van haar echtgenoot en een kopie van zijn paspoort, twee brieven van “Inter African Committee on irrational practices affecting health of women and children” over de plaats van verzoeksters drie kinderen en over de Bundu tradities, en emailverkeer tussen de organisaties GAMS Belgique en Mevrouw L.B. van voornoemd “Inter African Committee on irrational practices affecting health of women and children” (gehoor DVZ, tweede asielaanvraag, punt 36), leest de Raad in de bestreden beslissing het volgende: *“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze een brief van haar man en zijn paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene verklaart dat ze dit voorlegt omdat ze wil bewijzen dat ze besneden zal worden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze vrees reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische autoriteiten, dat de brief een volledig getypt document betreft, dat het dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer getypt kan zijn. Overwegende dat de betrokkene twee mails van het 'Inter African committee' en mailverkeer naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een mail van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het geschreven, geknipt en geplakt kan zijn door eender wie, eender wanneer, eender waar, dat het geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat de inhoud geen betrekking heeft op de betrokkene persoonlijk Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de brief van de man van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat hierop reeds ingegaan werd hierboven, dat de brief ingaat op het lot van de kinderen van de betrokkene in hun land van herkomst, dat dit op geen enkele wijze de motieven van de betrokkene om haar land van herkomst te verlaten, ondersteunt, dat deze informatie geen betrekking heeft op de betrokkene persoonlijk, dat het gebaseerd is op mailverkeer, dat op dit mailverkeer hierboven reeds werd ingegaan.”*

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat in de “beslissing” niet wordt aangegeven waarom zij in geval van terugkeer geen gevaar loopt en er niet wordt gemotiveerd waarom een terugkeer in casu gerechtvaardigd is, wijst de Raad erop dat verwerende partij wel degelijk in de eerste bestreden beslissing verwijst naar de behandeling van verzoeksters eerste asielaanvraag waarbij geconcludeerd werd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. De tweede bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste, 1°. Verzoekster voert op geen enkel wijze aan dat dit niet correct zou zijn.

Het eerste aangebrachte “nieuwe” element is een brief, waarvan de verwerende partij terecht stelt dat het door eender wie, eender waar, eender wanneer getypt kan zijn. Deze brief kan bezwaarlijk als bewijsmiddel worden aangevoerd ter staving van de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak, zoals bedoeld in punt 2.8. Ook het emailverkeer en de twee brieven afkomstig van “Inter African Committee on irrational practices affecting health of women and children” tonen niet aan dat verzoekster persoonlijk zal worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De inhoud van deze stukken betreffen de verblijfplaats van de kinderen van verzoekster en algemene informatie over de situatie in Sierra Leone met betrekking tot besnijdenis, situatie die werd onderzocht naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag en waarbij zij niet aantoont dat de situatie sinds maart 2010 gewijzigd is. In het licht van de beslissing naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag en de vaststellingen in verband met de inhoud van de “nieuwe gegevens” concludeert de Raad dat verzoekster niet aantoont dat zij het slachtoffer dreigt te worden van mensenwaardige en vernederende behandeling, of dat haar recht op veiligheid en leven zal worden geschonden bij terugkeer naar Sierra Leone.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.12 In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en de schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat het schrijven van haar echtgenoot toch in elk geval een nieuw gegeven uitmaakt en haar asielaanvraag kracht bijzet, deze brief feiten aanhaalt die dateren van na de laatste fase van haar asielprocedure en aldus bewezen is dat zij een nieuw stuk bijbracht dat een bewijs inhield van haar gronden tot asiel die een tweede asielaanvraag rechtvaardigden. Volgens verzoekster is het niet omdat het de voorheen aangehaalde redenen ondersteunt dat dit stuk eenvoudigweg van tafel kan worden geveegd door te verwijzen naar het feit dat de gronden van asiel reeds door de Belgische autoriteiten werden onderzocht. Verzoekster stelt dat het van primair belang is dat het in geen geval aan tegenpartij is toegestaan zich uit te spreken over de inhoud van de draagwijdte van de brief die zij bijbrengt en het nieuwe stuk eenvoudigweg verwerpen omdat het reeds aangehaalde gronden tot asiel kracht bijzet en een getypt document vormt dat door iedereen getypt/aangebracht kan zijn is geen voldoende motivering. Ook de briefwisseling wordt op dezelfde grond geweigerd, terwijl toch duidelijk blijkt dat verzoekster moeite doet om haar kinderen terug te vinden en “hen te redden van de vrouwenbesnijdenis die haar te wachten staat”. Tot slot stelt verzoekster dat haar asielrelaas niet meer op de helling kan worden gezet alleen omwille van de ongeloofwaardigheid van haar eerdere asielaanvraag, zeker nu blijkt dat zij een nieuw stuk van haar man aanbrengt en tevens briefwisseling van twee NGO's die haar ruggensteunen in haar zoektocht naar haar kinderen, en de brief uitgaand van een privaat persoon bewijskracht kan hebben.

2.13 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt vooreerst dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze tweede asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.14. De eerste bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe

gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

2.15 De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatsecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van nieuwe gegevens dient de gemachtigde van de staatsecretaris de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de verklaring gegeven tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster als nieuwe gegevens de volgende elementen heeft ingediend: een brief van haar echtgenoot en een kopie van zijn paspoort, twee brieven van “Inter African Committee on irrational practices affecting health of women and children” over de plaats van verzoeksters drie kinderen en over de Bundu tradities, en emailverkeer tussen de organisaties GAMS Belgique en Mevrouw L.B. van voornoemd “Inter African Committee on irrational practices affecting health of women and children” (gehoor DVZ, tweede asielaanvraag, punt 36).

Dienaangaande motiveert de verwerende partij het volgende :

“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze een brief van haar man en zijn paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene verklaart dat ze dit voorlegt omdat ze wil bewijzen dat ze besneden zal worden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze vrees reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische autoriteiten, dat de brief een volledig getypt document betreft, dat het dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer getypt kan zijn. Overwegende dat de betrokkene twee mails van het 'Inter African committee' en mailverkeer naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een mail van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het geschreven, geknipt en geplakt kan zijn door eender wie, eender wanneer, eender waar, dat het geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat de inhoud geen betrekking heeft op de betrokkene persoonlijk. Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de brief van de man van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat hierop reeds ingegaan werd hierboven, dat de brief ingaat op het lot van de kinderen van de betrokkene in hun land van herkomst, dat dit op geen enkele wijze de motieven van de betrokkene om haar land van herkomst te verlaten, ondersteunt, dat deze informatie geen betrekking heeft op de betrokkene persoonlijk, dat het gebaseerd is op mailverkeer, dat op dit mailverkeer hierboven reeds werd ingegaan.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de betrokken documenten geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen, dat er wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

2.16 In haar verzoekschrift toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van haar tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Verzoekster stelt dat “uit de briefwisseling (...) bij haar nieuwe asielaanvraag blijkt (...) dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Sierra Leone zeer hoog is en dat (zij) aldus een zeer groot risico loopt om besneden te worden”, “het schrijven van haar echtgenoot toch in elk geval een nieuw gegeven uitmaakt en haar asielaanvraag kracht bijzet”, “het (...) immers een vaststaand feit (is) dat deze brief met name feiten aanhaalt die dateren van na de laatste fase van haar asielprocedure (...), aldus bewezen (is) dat verzoekster een nieuw stuk bijbracht dat een bewijs inhield van haar gronden tot asiel die een tweede asielaanvraag rechtvaardigden”, “dat dit schrijven de gronden vernoemd waarom ze is gaan vluchten, (...) haar tweede asielaanvraag niet op de helling (mag) zetten” en “het kan gaan om een nieuw feit, maar ook om een nieuw bewijs van een oud feit”.

Uit verzoeksters betoog blijkt dat zij zelf aangeeft dat de door haar “nieuwe gegevens” een ondersteuning zijn van haar eerste asielrelaas. De “feiten” uit “deze brief” waarnaar zij verwijst in het verzoekschrift tonen niet aan dat het elementen betreft die nog niet werden aangehaald tijdens haar eerste asielaanvraag, met name haar vrees voor besnijdenis. De Raad stelt overigens vast dat verzoekster in deze ook weinig duidelijk is en zij het aan de Raad overlaat om te gissen over welke feiten of welke brief het gaat.

Waar zij nog verwijst naar het “mailverkeer” en de inhoud, met name dat het duidelijk blijkt dat zij moeite doet om haar kinderen terug te vinden en hen te redden van vrouwenbesnijdenis, weerlegt zij de motieven van de eerste bestreden beslissing daaromtrent niet. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij uit de gegevens waarover zij beschikte, met name verzoeksters verklaringen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, de beslissing van de Commissaris-generaal en de nieuw voorgelegde documenten, waaronder een brief van haar raadvrouw, vaststelt dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet zijn aangebracht. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet en waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Een schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

2.17 Uit wat voorafgaat volgt dat geen ernstig middel werd aangevoerd. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen. Dit volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. DONNEAUX, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DONNEAUX

M.-C. GOETHALS.